

SZTANDAR GIMNAZJUM

Sztandar jest symbolem naszej szkoły i jej tradycji.

Sztandar gimnazjum składa się z grotu prostokątnego, obszytego frędzlami płatu (płachty) tkaniny oraz drzewca.

Grot stanowi metalowe Godło Państwa osadzone na podstawie.

Płat wykonany jest z rypsu jedwabnego, obszytego złotą frędzlą. Na stronie prawej (głównej), na czerwonym tle wyhaftowane jest Godło Rzeczypospolitej Polskiej. Lewa strona płatu, o kremowo – żółtym kolorze, zawiera następujący napis: na górze – GIMNAZJUM NR 2, na dole – W SKAWIE, w owalu – IM. ŚW. DOMINIKA SAVIO – MAŁY ŚWIĘTY – GIGANT DUCHA.

W centralnym punkcie znajduje się postać Św. Dominika Savio. W rogach wyhaftowane są: w lewym górnym – logo szkoły, w prawym górnym – herb Gminy Raba Wyżna, w lewym dolnym – herb salezjanów, w prawym dolnym – książka z kagankiem.

Drzewce będzie koloru ciemnobrązowego. Do niego przybity będzie płat.

SYMBOLIKA SZTANDARU:

I. Lewej strony płatu:

1. **Kolor** – jasnoniebieski, błękit, kolor nieba,
2. **Św. Dominik Savio** – grupa figuralna, Św Dominik Sio w otoczeniu swojego nauczyciela Św. Jana Bosko i przyjaciół z Oratorium – patrz [biogramy](#) patrona,
3. **Logo Gimnazjum Nr 2 w Skawie:**

symbolizuje zarówno naszą szkołę jak i miejscowość. Niebieski kolor oznacza rzekę Skawę, która wije się przez naszą wioskę, i od której pochodzi nazwa naszej miejscowości – „Skawa – od skania, kręcenia się”. W tym przypadku wije się na kształt litery „S”. Litera „G” i cyfra „2” oznaczają Gimnazjum Nr 2. **Żółte**, słoneczne tło symbolizuje radość, świętość, energię, światłość, dobroć, szczęście, miłość, a więc to wszystko co charakteryzuje naszego patrona. Nie bez znaczenia są też pozostałe kolory: **niebieski**, który symbolizuje niebo, wiarę,

pobożność, harmonię duszy, światło, wiedzę, prawdę, wierność, szczerłość, odwagę, nadzieję, sprawiedliwość i młodość, **biały** – będący symbolem doskonałości, prawdy, wiedzy, mądrości, radości, wesołości, szczęścia, bezinteresowności, czystości ducha itp. Barwy te są odwzorowaniem wnętrza Św. Dominika Savio. Logo projektował uczeń gimnazjum Tomasz Biedroń.

4. **Herb Gmin Raba Wyżna**

Dlaczego na sztandarze herb?

Herb, obok flagi i pieczęci, to najważniejszy, a zarazem najbardziej zaszczytny symbol terytorialnej wspólnoty. Herb był i jest żywym dziedzictwem historii, nawet jeśli powstał współcześnie, nawiązuje on bowiem do miejscowej tradycji historycznej. Z chwilą przyjęcia go przez Radę Gminy stał się on, wraz z pozostałymi symbolami samorządowymi, znakiem jej tożsamości.

Skawa, jako miejscowość w Gminie Raba Wyżna, również utożsamia się z tymi wszystkimi wartościami. W związku z tym, że herb może być umieszczany na sztandarze, w projekcie sztandaru Gimnazjum Nr 2 w Skawie znalazł on należyte, honorowe

miejsce, co oznacza, że otoczony został szacunkiem i nadano mu odpowiednią rangę.

Jaka jest symbolika i historia herbu?

Oto krótki opis:

„W polu błękitnym Św. Stanisław, stojący na złotym wzgórzu, w stroju pontyfikalnym: w albie i złotym płaszczu biskupim, ze złotym pektorałem na piersi, w białej mitrze na głowie, otoczonej złotym nimbem, w lewej ręce złoty pastorał, prawa wzniesiona do błogosławieństwa. U stóp Św. Stanisława biała postać wskrzeszonego rycerza Piotra, unoszącego się z ziemi, prawą ręką wspartego o wzgórze, z prawą nogą zgiętą w kolanie, w zwoju wokół głowy opadającym na plecy i w perizorium na biodrach.

Za wzór godła herbowego przyjęto obraz Św. Stanisława z ołtarza kościoła parafialnego w Rabie Wyżnej, odpowiednio go jednak przekształcając, zgodnie z wymogami heraldyki. Postać Św. Stanisława została dość wiernie skopiowana z obrazu, chociaż pewne szczegóły stroju oraz insygnia uległy uproszczeniu.

Zachowana została biała alba, zmieniony został kolor płaszcza na złoty, dodano także złoty nimb wokół głowy świętego.

Herb przedstawia Św. Stanisława i Piotrowina na złotym wzgórzu. Umieszczenie wzgórza w herbie ma swoje uzasadnienie. Chodzi, bowiem o to, aby herb podkreślał górski charakter gminy, leżącej w powiecie nowotarskim. Motyw ten nawiązuje też do wzorca heraldycznego w postaci wzgórza, występującego w herbie nieodległego Spisza.

Także błękitna barwa pola herbowego ma uzasadnienie ideowe, nawiązuje ono, bowiem do wezwania Matki Boskiej, które noszą parafie w Rokicinach, Skawie i Sieniawie. Barwa błękitna uważana jest powszechnie za kolor maryjny”.

Należy nadmienić, że parafia w Rabie Wyżnej ma odległe tradycje, sięgające końca XVI wieku. Od początku była to parafia pod wezwaniem Św. Stanisława biskupa i męczennika. W poszukiwaniu wzoru godła sięgnięto do obrazu Św. Stanisława z kościoła w Rabie Wyżnej. Obraz ten prezentuje świętego w stroju pontyfikalnym, z pastorałem w lewej ręce, z prawą uniesioną do błogosławieństwa i z postacią wskrzeszonego rycerza Piotra (Piotrowina). Przedstawienie to nawiązuje do cudu, dokonanego przez świętego, opisanego w najstarszych, trzynastowiecznych żywotach świętego. Opowieść głosi, że krewni rycerza Piotra, od którego Św. Stanisław nabył wieś Potrawin, w trzy lata po jego śmierci zaczęli się domagać od biskupa zwrotu, nieprawnie jakoby posiadanej, wsi. Sprawa stanęła przed sądem króla Bolesława, który był nieżyczliwy biskupowi. Decyzją króla biskup winien przedstawić przed sądem osobę, która mu wieś sprzedała albo świadków transakcji. Ponieważ świadkowie zostali zastraszeni, a rycerz Piotr nie żył, sprawa biskupa wydawała się przegrana. Pomimo to uzyskał on trzy dni zwłoki przed ostateczną rozprawą, które poświęcił na posty, czuwanie i modlitwy. W dniu trzecim, po odprawieniu Mszy świętej, biskup wyszedł w szatach pontyfikalnych przed kościół, gdzie pogrzebany leżał Piotr i pomodliwszy się do Boga, dotknął zmarłego pastorałem i wskrzesił go.

5. Herb Salezjanów

Po raz pierwszy pojawił się ten oficjalny herb Zgromadzenia w okólniku księdza Bosko z dnia 8.XII.1885 roku.

Ks. Ceria, pisząc o tym wydarzeniu, wyjaśnia przy okazji znaczenie poszczególnych symboli składających się na godło: (niektórzy mówią że to wzniesienie to góra Superga pod Turynem miejsce częstych pielgrzymek ks. Bosko do sanktuarium Matki Bożej).

- gwiazda promienista, wielka kotwica i gorejące serce symbolizują cnoty

- teologiczne. Gdy chodzi o trzy cnoty teologiczne, to gwiazda symbolizuje wiarę, kotwica – nadzieję a serce – gorejącą miłość,
- figura św. Franciszka przypomina Patrona Towarzystwa,
 - las w niższej części przywołuje na pamięć świętego założyciela, (las=bosco z j. włoskiego),
 - wysokie wzgórza oznaczają szczyt doskonałości, na które powinni się wspinać członkowie,
 - palma i wawrzyn, które splatają się gałązkami i obejmują tarczę do połowy, są emblematami nagrody za życie poświęcone i cnotliwe.(pełne ofiar i cnót),
 - Motto: *Da mihi animas caetera tolle*”, które widniało wypisane dużymi literami nad drzwiami pokoiku ks. Bosko, wyraża ideał, jaki każdy salezjanin za wzorem świętego Założyciela powinien mieć przed sobą. „*Da mihi animas caetera tolle*” dla księdza Bosko miało sens wybitnie duchowy: „*Panie, daj mi dusze, bym mógł je zbawiać, bo o co innego nie stoję*” lub w innym tłumaczeniu „*Daj mi duszę, resztę zabierz*”.

6. Otwarta księga, laur i kaganek

Wszystkie powyższe symbole związane są ze szkołą, nauką, wiedzą, a także pośrednio z naszym przyszłym patronem. **Kaganek** - symbol nauki, wiedzy, oświaty. Można w tym miejscu przytoczyć słowa naszego wielkiego wieszczka J. Słowackiego, które oddają najpełniej rolę, jaką winni odegrać nauczyciele:

*„Lecz zaklinam – nich żywi nie tracą nadziei
i przed narodem niosą oświaty kaganek”.*

Książka – jest symbolem dociekania prawdy, czynności, nauki, nauczyciela, wiedzy, siedmiu sztuk wyzwolonych, roztropności, prawa, Biblii, Ewangelii, godności, sprawiedliwości, wolnego czasu spędzonego w spokoju, itp. Książka jest też atrybutem wielu świętych ojców kościoła, m.in. Św. Ambrożego Aureliusza, Św. Andrzeja, Św. Anny, Św. Barnaby, Św. Benedykta z Nursji, Św. Brunona z Kwerfurtu, Św. Dominika Guzmana, Św. Edgara, Św. Edwarda, Św. Franciszka z Asyżu, Św. Genowefy, Św. Mateusza, Św. Marii Magdaleny, Św. Pawła apostoła, Św. Piotra apostoła, Św. Tomasza z Akwinu itp.

Wszyscy wiemy, że książka to najwierniejszy przyjaciel człowieka. I taką powinna być dla każdego, członka społeczności gimnazjalnej, bez względu na wiek i wykształcenie.

Warto przy tej okazji przypomnieć kilka cytatów i przysłów o książce:

*Książka i możliwość czytania
to jeden z największych
cudów ludzkiej cywilizacji.*

Maria Dąbrowska

*Książka jest to mędrzec łagodny i pełen słodyczy. Puste życie
napelnia światłem, a puste serce wzruszeniem. Miłości dodaje
skrzydeł, a trudowi ujmuje ciężaru. W martwość domu wprowadza
życie, a życiu nadaje sens. Książka wszystko potrafi.*

Kornel Makuszyński

*Książko, najwierniejszy towarzyszu w podróży życia. Milczący
w nieszczęściu, gadatliwy w radości, Jesteś jednym z
najcenniejszych darów.*

Jarosław Iwaszkiewicz

*Nie ma takiej dziedziny życia, w której by dobra
książka nie pomogła.*

Lucjan Rudnicki

*Książkę uczyniliśmy naczelnym elementem naszej walki ideowej. W
książce znajdujemy prawo do życia i słuszość. W książce
notujemy nasze sukcesy i mówimy o przyczynach naszych klęsk,
szukamy prawd i cieszymy się, gdy zwalczą się fałsze. Książka jest
zatem sojusznikiem w naszej walce. Jest przyjaciółką tych, którzy
się z nią nie rozstają. Jest towarzyszką w chwilach złych i dobrych,
mrocznych i jasnych.*

Wilhelm Szewczyk

*Kochajcie książki, źródło wiedzy — jedynie wiedza jest
zbawieniem, jedynie wiedza może uczynić z nas duchowo silnych,
uczciwych, rozumnych ludzi, którzy potrafią szczerze kochać
człowieka, szanować jego trud i całym sercem podziwiać owoce
jego nieustannej, wspaniałej pracy. We wszystkim, co zrobił i
nadal robi człowiek, w każdej rzeczy — tkwi jego dusza. Najwięcej
tej czystej i szlachetnej duszy jest w nauce, w sztuce; najpiękniej,
najrozumniej przemawia ona w książkach.*

Maksim Gorki

*Kochajcie książkę, bo ona jak przyjaciel pomoże wam zorientować
się w pstrej i burzliwej plątaniu myśli, uczuć i zdarzeń. Ona
nauczy was szacunku dla siebie, dla człowieka, ona uskrzydli wasz
rozum i serce miłością do człowieka, do świata.*

Maksym Gorki

*Wszystko, co jest we mnie dobre, zawdzięczam książce. Książka to
źródło wiedzy,...*

Maksym Gorki

Laur – wawrzyn symbolizuje oczyszczenie, czystość, zwycięstwo, odwagę, triumf, nieśmiertelność, mądrość itp., i tak jak w starożytności wieńczono głowę zwycięzcy olimpijskiego, poety, częstokroć wodza, który odniósł zwycięstwo nad wrogiem, tak dzisiaj wieńcem laurowym winniśmy zdobić skroń uczniów za wybitne osiągnięcia w nauce, w twórczości, za osiągnięcia w konkursach i olimpiadach itp. Każdy uczeń winien więc zbierać laury i cieszyć się uznaniem za swoje osiągnięcia.

Książka:

1. Każda książka jest, jak głos podany przez radio, dociera tylko do tych, którzy mają tę samą długość fal,
2. Książka to przyjaciel, który nigdy nie zdradzi,
3. Książki o książkach, napisane na podstawie czytania książek o książkach, zajmują nam tyle czasu, że przestajemy czytać klasyków,
4. Książka jest jak ocean, im więcej pijesz, tym bardziej jesteś spragniony,
5. Dom bez książek jest, jak ciało bez ducha,
6. Kto miłuje księgi, nie miewa tęsknoty,
7. Cenniejsze dla mnie księgi od wszelkich zaszczytów,
8. Ten jest szczęśliwy z ludzi, któremu nic zapalu do księgi nie ostudzi,
9. Kiedy pierwszy raz czytam dobrą książkę, doznaję uczucia, jakbym zyskał nowego przyjaciela,
10. Witam cię kartek szelestem, tytułem na pierwszej stronie witam, bo po to przecież jestem, żebyś mnie ujął w dłoń i czytał.

II. Prawej (głównej) strony płatu:

1. Kolor – nawiązuje do barw narodowych:
„Miej czyste myśli!” biały kolor znaczy, „Nieś krew za wolność” czerwony tłumaczy, jak pisał Antoni Gorecki w utworze „*Jeszcze pieśń*”.
Barwy narodowe: płat czerwony – kolor tarczy herbowej i biały orzeł .

/Art. 28 pkt 2 Konstytucji „ Barwami Rzeczypospolitej Polski są kolory biały i czerwony”/

2. Orzeł biały na czerwonym tle w złotej koronie – godło państwowe .

Jaki to symbol ? – powtórzmy za Władysławem Bełzą i jego

„*Katechizmem polskiego dziecka*”:

„Kto ty jesteś ?

Polak mały.

Jaki znak twój ?

Orzeł biały.”

/Art. 28 pkt 1 Konstytucji „Godłem Rzeczypospolitej Polskiej jest wizerunek orła białego w koronie w czerwonym polu”/

3. Bóg Honor Ojczyzna.

Bóg, Honor, Ojczyzna to nieoficjalna [dewiza Wojska Polskiego](#), powstała na przełomie [XVI](#) i [XVII wieku](#), często spotykana w literaturze polskiej i na [sztandarach](#), oraz przytaczana jako [motto polskiego patriotyzmu](#).

Ostatnimi słowami wypowiedzianymi przez ks. [Józefa Poniatowskiego](#) przed śmiercią w [bitwie pod Lipskiem](#) miało być "coś z gniewnym uniesieniem (...) bez związku o Polsce i honorze" (relacja [Askenazego](#)).

"Honor i ojczyzna" ([fr. honneur et patrie](#)) był to napis na odznaczeniach Legii Honorowej ustanowionej przez [Napoleona](#) w [1802](#) roku. W wersji polskiej pojawiło się na sztandarach Wojska Polskiego na mocy ustawy z [1919](#) roku.

Na ostatnio wręczanych sztandarach wojskowych "Bóg, Honor i Ojczyzna" występuje na środkowym polu na odwrocie orła, [godła Polski](#).

Jak pisał Karol Kossakowski

„Trzy podstawowe słowa w słowniku patrioty to Bóg, Honor i Ojczyzna”.

Bóg (bóg) lub **bóstwo** – pojęcie leżące u podstaw większości [wierzeń religijnych](#). Zajmuje się nim [teologia](#), a także [filozofia](#) i jest ono uważane za zagadnienie [metafizyczno-egzystencjalne](#). Ze względu na duże zróżnicowanie rozumienia tego [pojęcia](#), trudno jest o jego jednoznaczną [definicję](#). Jako najbardziej różniące się od siebie, należy wyodrębnić definicje używane przez popularne [religie politeistyczne](#) i [monoteistyczne](#), [deizm](#), [panteizm](#) oraz [panenteizm](#). Wśród religii monoteistycznych należy wyróżnić [monoteizm trynitarny](#).

Najbardziej powszechnie pod pojęciem **bóg** ([bóstwo](#)) rozumie się określenie istot będących przedmiotem [kultu religijnego](#). Czasem bogami określa się tylko niektóre (najważniejsze) z tych istot, dla innych rezerwując inne określenia ([półbogowie](#), [herosi](#), [święci](#), [duchy przodków](#), [anioły](#) itd.).

Honor – pojęcie związane z [etyką](#), dotyczące [moralności](#) i [obyczajowości](#). Występuje w skali jednostkowej i społecznej w określonym czasie i na określonym terytorium.

Honor to [postawa](#), dla której charakterystyczne jest połączenie silnego poczucia własnej wartości z wiarą w wyznawane zasady moralne, religijne lub społeczne i czasami skłonnością do przesadnej reakcji na naruszenie tych zasad.

Naruszenie zasad honoru przez siebie lub innych odbierane bywa jako "dyshonor" lub "hańba". W wielu społeczeństwach takie naruszenie pociąga za sobą natychmiastową, osobistą reakcję "zhańbionego" lub innego członka tej samej grupy. Tym różni się honor od pojęcia [godności osobistej](#) – godność nie wymaga zemsty, honor tak. Godność traci się w ciężkich warunkach bytowych, honor (jako dążenie do jej odzyskania) może się nawet wzmacniać.

Honoru nie wystarczy zadeklarować, podlega on udowodnieniu w sytuacji, która pozwala na weryfikację według norm moralnych danej społeczności.

Nie ma się więc honoru jako cechy [immanentnej](#), istniejącej niejako z założenia, która podlegałaby późniejszemu potwierdzeniu (lub też utracie). To, czy ktoś jest honorowy, można stwierdzić dopiero na podstawie oceny jego zachowania (w sytuacji, w której dana osoba udowadnia czynem deklarowane przez nią wartości, zdając w pewnym sensie "praktyczny egzamin z honoru"). Równocześnie oznacza to, że pojęcie honoru jest subiektywne i silnie osadzone w kulturze i epoce.

Świadomość posiadania honoru jest również jednym z najważniejszych kryteriów [samooceny](#) jego dysponenta.

Pojęcie honoru można rozciągnąć na inne osoby, tak więc obrona czyjejś godności osobistej dowodzi wysokich standardów moralnych obrońcy.

Pojmowanie honoru może być rozmaite, a nawet sprzeczne przy porównywaniu postaw ludzi różnych kultur. Np. honorowym postępowaniem człowieka uczciwego jest nieposługiwanie się kradzieżą. Odwrotnie u złodzieja, który za punkt honoru może sobie postawić okradzenie każdego, kogo upatrzy sobie za ofiarę, niezależnie od trudności w realizacji postawionego zamierzenia.

Często za ludzi honorowych uważa się [rycerzy](#) i [oficerów](#), a oszustów i lichwiarzy za niehonorowych, lecz jest to daleko posunięte uproszczenie. Natomiast prawie wszystkie środowiska za ludzi bez honoru uważają donosicieli, a przytłaczająca większość [hieny cmentarne](#).

Działanie zgodnie z honorem, czasem specyficznym, ma duże znaczenie w organizacjach i grupach niejawnych.

Honor jako skłonność do obrony godności jest jedyną rzeczą, która pozostaje, a nawet wzmacnia się, w ekstremalnie trudnych warunkach. Dla polskich oficerów i żołnierzy taką ciężką próbą honoru była [zdrada jałtańska](#) po [II wojnie światowej](#) i [stan wojenny](#) 1981 r.

W polskiej historii i literaturze honor jest często łączony z [patriotyzmem](#) i [bohaterstwem](#).

Ojczyzna – termin o dwojakim znaczeniu, odnoszącym się do [przestrzeni](#) istotnej dla pojedynczego [człowieka](#) (jednostki) bądź zbiorowości ([narodu](#)), wyznaczone zwłaszcza

miejszem urodzenia tych osób, ich zamieszkiwaniem przez istotną część życia, czy miejscem pochodzenia ich przodków bądź rodziny.

Na podstawie teorii Stanisława Ossowskiego wyróżnia się „**ojczyznę prywatną**” i „**ojczyznę ideologiczną**”. Pierwszą z nich jest przestrzeń wyznaczona miejscem urodzenia czy zamieszkiwania pojedynczego człowieka, druga – wspólnym terytorium narodowym. W myśl tych założeń ludzie należący do jednego narodu mogą mieć różne *ojczyzny prywatne*, wspólna jest dla nich natomiast *ojczyzna ideologiczna*. Członkowie danego narodu mogą mieć jednak różne koncepcje ojczyzny ideologicznej oraz w różnoraki sposób artykułować swą przynależność do danej wspólnoty narodowej.

Jednostkę i naród łączy z ojczyzną często pozytywna wieź emocjonalna, wówczas w piśmie wyraz ten pisany jest z wielkiej litery: **Ojczyzna**, co podkreśla czyjś szacunek wobec jego ojczyzny. Pojęciem korelującym z ojczyzną prywatną jest termin mała ojczyzna.

Pojęcie ojczyzny nie jest pojęciem prawnym i poczucie tożsamości czyjejś ojczyzny jako własnej przynależy wyłącznie do człowieka. Osobnymi pojęciami są natomiast narodowość i obywatelstwo, jak i wymienione miejsce urodzenia, miejsce zamieszkania oraz zameldowanie.

Źródło: "http://pl.wikipedia.org/wiki/B%C3%B3g%2C_Honor%2C_Ojczyzna"

4. Rzeczpospolita Polska.

Rzeczpospolita Polska, w skrócie **RP** to oficjalna nazwa państwa polskiego w latach 1918-1952 oraz od 1989 do dnia dzisiejszego.

Polski termin *rzeczpospolita* znaczy to samo, co pochodzące z łacińskiego *res publica* słowo republika, jednak tradycyjnie jest stosowany niemal wyłącznie w odniesieniu do Polski lub Republiki Rzymskiej.

W historii Polski wyróżnia się trzy RP (nie licząc okresu Polski Ludowej).

III Rzeczpospolita czyli Polska obecna, demokratyczna i suwerenna republika parlamentarna. Za jej początek uważa się: 4 czerwca 1989 (zwycięstwo Solidarności w wyborach kontraktowych), 24 sierpnia 1989 (powołanie przez Sejm Tadeusza Mazowieckiego na stanowisko premiera), 29 grudnia 1989 (nowelizacja konstytucji m.in. zmieniająca oficjalną nazwę kraju na Rzeczpospolita Polska z dniem 31 grudnia 1989) lub też 22 grudnia 1990 r. (przekazanie insygniów władzy przez prezydenta emigracyjnego podczas zaprzysiężenia prezydenta Lecha Wałęsy). Podczas tego ostatniego wydarzenia Wałęsa powiedział, że "z tą chwilą zaczyna się uroczyste III Rzeczpospolita Polska".

Czasami wymieniane są też późniejsze daty: pierwsze w pełni wolne wybory parlamentarne 27 października 1991 r., wyjście z Polski ostatnich wojsk rosyjskich 17 września 1993 r., czy nawet uchwalenie nowej konstytucji 2 kwietnia 1997 r.

Źródło: "http://pl.wikipedia.org/wiki/Rzeczpospolita_Polska"

5. Złoty kolor liter

To symbol boskości, nieśmiertelności, niezniszczalności, chwały, doskonalenia i oświecenia duchowego, wszystkiego co ważne i wartościowe (również w sferze ducha). Kolor ten wyobraża mądrość, królewskość, potęgę, bogactwo, obfitość. Kierując się tym właściwym, dobrym znaczeniem „złota”, dążyć będziemy do tego, by w naszej szkole rozpoczął się „złoty wiek”, a wyprawa po „złote runo”, symbol zdobywania rzeczy nieosiągalnych, była wyprawą po wiedzę, która jest na „wagę złota”, by być jak „szczerze złoto” – dobrymi, rozumnymi ludźmi kierującymi się „złotymi myślami”, które są mądrością narodu, by na koniec nikt nie rzekł, żeśmy „złota młodzież”.

Opracowano na podstawie:

1. Kopaliński Władysław „Słownik symboli” – WP Warszawa 1990 r.
2. Kopaliński Władysław „Słownik mitów i tradycji kultury” – PIW Warszawa 1985 r.
3. „Herb Gminy Raba Wyżna” w: „Więści Rabańskie” 3/37/2002.

Pomnik Patrona Gimnazjum nr 2 w Skawie Św. Dominika Savio

i Patrona Szkoły Podstawowej Nr 1 w Skawie Św. Jana Bosko

**TU NA ZIEMI ŚWIĘTOŚĆ POLEGA NA TYM
ABY BYĆ STAŁE RADOSNYM I WIERNIE
WYPEŁNIAĆ SWOJE OBOWIĄZKI**

ŚW. DOMINIK SAVIO